

derom, men Hovedreglen er den, at Sogneraadsformanden nu kan tvittere for Medhjælpssummens Beløb. Det har jeg i og for sig ikke næstet, men eftersom Forholdene have formet sig i Landet i mange Amtsråd, har jeg erkendt, at det er nødvendigt at komme til at lovgive om denne Materie. Man kan udsætte Sagen, og Indenrigsministeren kan, som den ærede 1ste Landstingsmand for 9de Kreds (Mourier-Peterien) udtalte, ved en Resolution sælde den Fremgangsmaade, der nu anvendes, og fastslaa, at Kommunalloven skal overholdes. Ja, det var det, Ministeren gjorde i Hjør over for et bestemt Tilfælde, over for en bestemt Kommune og et bestemt Amtsråd, og det kan selvfølgelig gøres ogsaa i Nar, men det lader sig ikke, tror jeg, gennemføre i Bøngden. Efter at man med Amtsrådernes Samtykke er kommen saa vidt, som man er kommen mange Steder i Landet, tror jeg, at det er rigtigt, at søge Afgørelse af Lovgivningens Vej, og jeg er for saa vidt veltilfreds med at komme til denne Afgørelse; thi Indenrigsministeren vil ellers komme ind under meget vanskelige Forhold. Om det her foreslaaede er heldigt i et og alt, om man kan finde en hensigtsmæssigere Ordning, ved jeg ikke. Der er ikke ført en for mig overbevisende Argumentation for, at Folketallet skal være afgørende. Der kan være Tale om at gaa andre Veje, men eftersom Stillingen er den i de kommunale Raad, som den er bleven ved Amtsrådernes Samtykke, anser jeg det for rigtigt, at der lovgives paa dette Omraade. Uagtet jeg saa først af saa paa Sagen principielt som den ærede 1ste Landstingsmand for 9de Kreds, har jeg af praktiske Hensigtsmæssighedsgrunde maattet ændre mit Syn noget og erkende Nødvendigheden af, at der lovgives, og jeg kan paa ingen Maade se, at det, der her foreslaas, er saa betydeligt eller indeholder en saadan Fare, at der i og for sig er Grund til at vige tilbage for at tage Bestemmelse. Heller ikke er jeg bange for Konsekvenserne af en saadan Lovbestemmelse, thi det, at Formanden skal have en vis Sum til Raadighed, er en gammel Regel. Det er bestemt ved Kommunalloven af 6te Juli 1867, men dette Forhold har udviklet sig mindre heldigt mange Steder, og nu vil man søge en legal Ordning af dette Forhold. Det tror jeg er rigtigt, og det turde være, at man netop ved at søge dette Punkt ordnet gennem en Lovbestemmelse bedre kan tage Stilling over for Krav, der maatte komme fra andre Medlemmer af kommunale Raad om at blive lønede eller i alt Fald at faa Diæter. Det er for

Resten noget, der ikke er ganske ukendt i den nuværende Kommunallov. For Amtsrådets Medlemmer er det i alt Fald kendt i visse Forhold, Rejsegodtgørelser og andet Bedragslag. Bestemmelsen kommer imidlertid sjældent til Anvendelse, og for Sogneraadene kan jeg ikke se, at der er nogen Trang til en saadan Bestemmelse, jeg haaber ogsaa at den kan undgaa. Jeg siger altsaa ikke, at jeg er særlig glad eller tilfreds med Lovforslaget, men jeg erkender, at det er nødvendigt at komme til en Lovordning paa dette Punkt, og jeg kan ikke se, at der kan være videre Betænkelighed ved at vedtage det foreliggende Forslag. Jeg anser det for bedre, naar den af Udvalget stillede Endring vedtages, naar man altsaa fastslaaer et vist Maksimum for Beløbet, som vistnok i de fleste Tilfælde fuldkommen vil tilfredsstille Kravet. Jeg kan ikke se, at det at nogle Kommuner kunne behøve mere, kan medføre, at man ikke skal kunne fastslaa Summen i Almindelighed. Der kan være Kommuner, som kunne behøve mere, men disse Kommuner ere i Kommunalloven af 1867 henvisne til at ansøge Amtsrådene om større Summer. Det vil ret hyppigt blive Tilfældet, og saa komme Reglerne i Kommunalloven til Anvendelse med Hensyn til Kvittering for Medhjælpssummen o. s. v.

Ordføreren (Breinholt): Jeg vil kun gøre en ganske kort Bemærkning over for det ærede Medlem (Griffen), der mente, at der herved stete en saa stor Uretfærdighed over for en Kommune, der har 33—3400 Indbyggere, i Sammenligning med en, der kun har 16—1700. Jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det ærede Medlem gaar ud fra den, som jeg tror, aldeles fejlagtige Forudsætning, at man altid vil anvende Maksimumsgrænsen ved Beregningen. Men sætter man, at en Kommune, der har 16—1700 Indbyggere, bruger 10 Dø Grænsen, bliver Beløbet jo 160—170 Kr., medens en Kommune med det dobbelte Indbyggerantal, vil kunne naa op til 250 Kr. uden Amtsrådets Samtykke. Forholdet mellem de to Kommuner turde da nok være passende.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Endringsforslaget under Nr. 1 til § 1 af Udvalget:

§ 4de Linie udgaar Ordet „ikke“, og efter „Samtykke“ i samme Linie indskydes